

gemmer vi nu ordentligt i 1 år, og loven lægger op til, at vi fortsætter denne praksis.

Også det er et svært spørgsmål, men jeg mener, at når man har fået ét barn, er man ikke barnløs længere, og så er spørgsmålet, om denne lov skal gælde for barnløse eller for ikke-barnløse. Jeg er af den opfattelse, at vi kun bør nedfryse de befrugtede æg i 1 år, og ønsker man sig brændende barn nr. 2, må man også være villig til at gennemgå hormontur nr. 2.

De, der beder om rationelle svar på dette spørgsmål, må jeg blive svar skyldig. Det er tanken om det kunstige, der skræmmer mig: at man 2 eller 3 år, efter at et befrugtet æg er blevet nedfrosset, tager det frem igen og sætter det op i livmoderen. Der er noget unaturligt over det, og det bryder mine etiske grænser, men nogle i den konservative gruppe har givet udtryk for, at man muligvis godt kan tillade en længere nedfrysning.

Den tredje store krumtap i lovforslaget handler om kvindens alder. Loven giver mulighed for, at kvinder skal kunne befrugtes kunstigt op til klimakteriet. Amerterne kan derefter beslutte, om de vil tilbyde behandling for alle aldersgrupper, eller om de vil sætte en grænse. Kvinders gennemsnitlige klimakteriums alder er 52 år, men nogle af dem bliver ældre, og nogle er yngre. Sådan er det. Der er intet, der tyder på, at kvinder i halvtredserne vil storme til klinikkerne og få en kunstig befrugtning, men jeg mener ikke, muligheden skal være der. Det er ikke hensigtsmæssigt for børn at have forældre i den aldersgruppe, og det har ikke noget at gøre med, at de ikke er kærlige nok eller energiske nok. Det har noget at gøre med, at forældrene jo simpelt hen dør, og de forældre, der får børn på normal vis i en høj alder, har normalt børn i forvejen, og derfor er der et socialt net, der kan tage sig af denne efternøler.

Jeg mener ikke, vi skal lovgive om alt her på jorden, og jeg mener slet ikke, at der er behov for lovgivning på dette område. Det er igen et argument for at splitte loven op i flere dele, så man kan tage stilling efter område.

Den del af lovforslaget, der omhandler forskning i de teknikker, der bruges ved kunstige befrugtninger, har jeg ingen indvendinger imod, men på trods af den tekniske gennemgang, vi havde, har jeg stadig en del spørgsmål. Dem vil jeg stille skriftligt, og så håber jeg på en konstruktiv udvalgsbehandling og en fleksibel sundhedsminister.

Margrete Auken (SF):

Det her lader sig jo ikke nå på 5 minutter, men vi kan komme videre med det, og jeg er meget glad for fru Henriette Kjærs signal om, at vi skal have god tid til det. Det er svære og store ting, og det er i hvert fald ikke sådan, som hr. Bruno Jerup sagde, at det ikke er følelser. Det er mindtendte følelser, men etikken drejer sig om at gennemlyse og få sammenhæng i og forståelse for, hvorfor vi dømmer, sådan som vi gør. Jeg skal lige om lidt give et par eksempler på, hvordan ministeren forbyder noget, som jeg også mener skal være forbudt, men helt uargumenteret, hvorfor vi så vil kunne se, at det er meget, meget nemt at vælte hendes forbud, hvis vi først kører den linje, ministeren ellers kører.

Jeg vil godt lige sige allerførst, at vi i SF er meget glade for, at denne debat har sat gang i debatten om adoptionerne. Det har faktisk været et utroligt fremskridt, for det har næsten været tabu, når folk var barnløse i behandler-samfundet, at man spurgte: Hvad med om vi fandt et af de børn, der gerne vil have forældre? Man har pludselig sentimentaliseret sine egne gener ud over alle bredder. Nu er det oven i købet blevet sådan, at de vakkelvorne gener hos en mand, som ikke kan selv – altså jeg ved ikke, om manden i øvrigt kan selv, men hans sperm kan ingenting – putter man i en sund kvinde ved hjælp af IVF-behandling, for at manden kan få lov til at føre sine gener videre.

Det siger bare noget om, hvordan det her hele tiden kører ud over kanten, men vi er nødt til at diskutere det grundigt, for jeg kan godt sige, at to af ministerens forbud vil det være mig en smal sag at komme med alle bedrøvelige historier om, at dem bliver vi nødt til at bryde. Vi må ikke bruge aborterede pigefostres æg. Hvorfor dog ikke? Jeg mener, hvorfor skal kvinden igennem den store belastende behandling med hormoner, når vi dagligt smider en masse sunde æganlæg ud? Nemlig som fru Tove Lindbo Larsen siger: etik. Men det er ikke gjort med det, for synd har allerede nu optrådt to gange. Den ufrivilligt barnløse og hende, der skal igennem behandlingen, er det synd for, men det er jo ikke synd for, siger vi så, det dér i forvejen ret døde foster.

Vi skal til at blive klar over, at det her altså er meget, meget mere sammenhængende og komplekst. Jeg tror godt, vi kan finde ud af det, og jeg tror også godt, vi kan blive forholdsvis enige, men vi skal have tid til det, og jeg synes, det mest rystende i hele lovforslaget har været, at